

สรุปหลักไวยากรณ์และเนื้อหาสำคัญภาษาไทย ม.ต้น
สำหรับทบทวนและเตรียมสอบแบบเร่งรัด

สรุป ภาษาไทย ม.ต้น

สำหรับทุกการสอบ

เตรียมสอบเก็บคะแนนระหว่างภาค กลางภาค และปลายภาค
เตรียมสอบเข้า ม.4 และการทดสอบวิชาภาษาไทยทุกสถาบัน

สารบัญ

ม.1 เทอม 1

เสียงและรูปในภาษาไทย

- การใช้พยัญชนะ
- เสียงและรูปวรรณยุกต์
- ไตรยางค์
- คำเป็น คำตาย

ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

- คำนาม
- คำสรรพนาม
- คำกริยา
- คำวิเศษณ์
- คำบุพบท
- คำสันธาน
- คำอุทาน

สำนวน สุภาษิต และคำพังเพย

- สำนวน
- สุภาษิต
- คำพังเพย

ม.1 เทอม 2

การเขียนเพื่อการสื่อสาร

- การเขียนเรียงความ
- การเขียนย่อความ
- การเขียนรายงาน

การสร้างคำ

- คำมูล
- คำประสม
- คำซ้อน
- คำซ้ำ
- คำพ้อง

9 ม.2 เทอม 1

9 การพูด

- 9 ■ การพูดโน้มน้าวใจ 26
- 11 ■ การพูดวิเคราะห์วิจารณ์ 27

11 การสร้างคำ

- 12 ■ คำ 28
- 13 ■ คำมูล 28
- 13 ■ คำซ้ำ 28
- 14 ■ คำประสม 29
- 15 ■ คำซ้อน 29
- 16 ■ คำสมาส 30

16 ประโยค

- 17 ■ ประโยค 34
- 17 ■ ประโยคความเดียว 34
- 18 ■ ประโยคความรวม 34
- 18 ■ ประโยคความซ้อน 35

19 คำราชาศัพท์

- 19 ■ คำราชาศัพท์สำหรับพระมหากษัตริย์ และพระบรมวงศานุวงศ์ 39
- 20 ■ คำศัพท์เฉพาะสำหรับพระภิกษุสงฆ์ 42
- 20 ■ คำสุภาพ 43

21 การเขียน

- 22 ■ การเขียนอธิบาย 44
- 23 ■ การเขียนบรรยาย 44
- 23 ■ การเขียนพรรณนา 45

ม.2 เทอม 2

การพูด การฟัง และดู

- การพูดสรุปความ 46
- การวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของข่าวสาร 46
- การวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องที่ฟังและดู 47
- การพูดในโอกาสต่างๆ 48
- การพูดรายงาน 49
- มารยาทในการฟัง การดู และการพูด 49

หลักภาษาไทย

- ประโยคในภาษาไทย 51
- กลอนสุภาพ 54
- กลอนดอกสร้อย 55
- กลอนสักวา 57
- คำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ 58

วรรณคดีและวรรณกรรม

- คุณค่าของวรรณคดีและวรรณกรรม 64
- สรุปความรู้และข้อคิดจากการอ่าน แล้วนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง 66
- บทอาขยานจากบทร้อยกรองที่มีคุณค่า 68

46

ม.3 เทอม 1

70

การเขียนเรื่องต่างๆ

- การเขียนเพื่อการสื่อสาร 70
- การเขียนเรียงความ 70
- โวหารการเขียน 71
- การเขียนย่อความ 72
- การเขียนแสดงความคิดเห็น 72
- การเขียนอธิบาย 73

การอ่าน

- การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน 76
- การวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และประเมินเรื่องที่อ่าน 77

การพัฒนาทักษะการฟัง การดู และการพูด

- การพัฒนาทักษะการฟัง และการดู 78
- การพัฒนาทักษะการพูด 79
- การพูดอภิปราย 79
- การพูดสรุปความและแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟังและดู 80
- การพูดโน้มน้าวใจ 80

ม.3 เทอม 2

91

วรรณคดีและวรรณกรรม

81

- นิทานคำกลอน เรื่อง พระอภัยมณี ตอน พระอภัยมณีเห็นนางผีเสื้อสมุทร 81
- เรื่อง พระบรมราโชวาท 82
- บทละครพูด เรื่อง เห็นแก่ลูก 83
- โคลงโลกนิติ 84
- กาพย์เห่ชมเครื่องคาวหวาน 85

กาพย์

86

- กาพย์จบบึง 16 86
- กาพย์ยานี 11 87
- วิเคราะห์คำสอนในอิศรญาณภาษิตของหม่อมเจ้าอิศรญาณ 88
- ถอดความบทประพันธ์อิศรญาณภาษิต 88

คำและความหมายของคำ

89

- คำและความหมาย 89
- ความหมายของคำ 90

การเขียน

91

- การเขียนคำอวยพร คำขวัญ และโฆษณา 91
- การเขียนอธิบายและชี้แจง 92
- การเขียนวิเคราะห์ วิวิจารณ์ และแสดงความรู้ ความคิดเห็น หรือโต้แย้งจากสื่อต่างๆ 93
- การเขียนรายงาน 95

การพูด การฟัง และการดู

96

- การพูดแสดงความคิดเห็น 96
- การพูดวิเคราะห์และวิจารณ์ 96
- การพูดรายงานการศึกษา ค้นคว้า 97
- การพูดในโอกาสต่างๆ 97
- การพูดอภิปราย 98
- การพูดโน้มน้าวใจ 99

หลักภาษาไทย

100

- คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย 100
- ประโยคซับซ้อน 102
- ระดับภาษา 103
- คำทับศัพท์และคำศัพท์บัญญัติ 105

วรรณคดีและวรรณกรรม

109

- วรรณคดี วรรณกรรม และวรรณกรรมท้องถิ่น 109

ม.1

เทอม 1

เสียงและรูปในภาษาไทย

ข้อควรรู้!

เสียงพยัญชนะในภาษาไทย
มี 21 เสียง 44 รูป

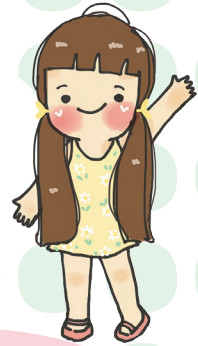
การใช้พยัญชนะ

■ พยัญชนะต้น คือ พยัญชนะที่อยู่ต้นคำ

ตัวอย่าง : ดิน เมิน นิ่ง

เป็นพยัญชนะต้น

■ พยัญชนะควบกล้ำ แบ่งออกได้ดังนี้

1. พยัญชนะควบแท้ คือ คำที่ออกเสียง
พยัญชนะ 2 เสียงติดต่อกัน โดยไม่มีเสียง
สระคั่นกลาง

เช่น

/กร/	กราบ
/กว/	กวาด
/กล/	กลาง

2. พยัญชนะควบไม่แท้ คือ คำที่ประสม
กับพยัญชนะตัวอื่น แล้วออกเสียง
เพียงเสียงเดียว ตัวที่มาควบกล้ำด้วย
ไม่ออกเสียง หรือออกเสียงเป็น /ซ/

ออกเสียงเดียว เช่น
จริง สร้าง

ออกเสียง /ซ/ เช่น
ทรัพย์ ไทร ฉะเชิงเทรา

เสียงและรูปวรรณยุกต์

■ วรรณยุกต์มี 4 รูป 5 เสียง ดังนี้

1. เสียงสามัญ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์)
2. เสียงเอก (ˊ)
3. เสียงโท (ˋ)
4. เสียงตรี (ˊˋ)
5. เสียงจัตวา (+)

หมายเหตุ คำบางคำรูปวรรณยุกต์อาจไม่ตรงกับเสียง

ไตรยางศ์

ไตรยางศ์ คือ การจัดพยัญชนะทั้ง 44 รูป โดยแบ่งออกเป็นอักษร 3 หมู่ เพื่อให้สะดวกในการผันอักษร ดังนี้

อักษรกลางมี 9 ตัว

ก จ ฎ ฏ
ด ต บ ป อ

อักษรต่ำมี 24 ตัว

ค ฅ ฆ ง ช ฌ ญ
ท ฒ ณ ท ฒ น พ
ฟ ภ ม ย ร ล ว
ฬ ฮ

อักษรสูงมี 11 ตัว

ข ฃ ฅ ฐ ฑ
ฒ ฝ ฬ ศ ษ ส ห

ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

คำในภาษาไทยจำแนกได้ 7 ชนิด ดังนี้

คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำบุพบท คำสันธาน และคำอุทาน

1. คำนาม

คำเรียกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ สภาพลักษณะอาการ
ของสิ่งมีชีวิต และไม่มีชีวิต

ประเภทของคำนาม

1. คำนามทั่วไป
(सामान्यนาม) คือ
คำที่ใช้เรียกชื่อบุคคล
สัตว์ สิ่งของ สถานที่
เช่น
คน ต้นไม้ แมว
โรงพยาบาล

2. คำนามเฉพาะ
(วิสามัญนาม) คือ
คำนามที่ใช้เรียกชื่อ
เฉพาะ
เช่น
พรณินดา
โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า

3. คำนามบอกหมวดหมู่
(สมุหนาม) คือ
คำนามที่ทำหน้าที่
แสดงหมวดหมู่
ของคำนามทั่วไป
และคำนามเฉพาะ
เช่น
ฝูงผึ้ง บริษัทผลไม้
คณะกรรมการ

4. ลักษณะนาม คือ
คำนามที่ใช้บอกลักษณะ
ของนามว่ามีลักษณะ
อย่างไร
เช่น
พระภิกษุ 2 รูป
ไม้ไผ่ 3 ลำ
ตะเกียบ 2 คู่

5. อาการนาม คือ คำนามที่เกิดจากคำกริยา
หรือคำวิเศษณ์ โดยเติมคำว่า การ
หน้าคำกริยา
เช่น
การนั่ง การเดิน การกิน
คำว่า ความ จะนำหน้าคำกริยาที่เป็นวิเศษณ์
เช่น
ความคิด ความรัก ความดี

ขั้นตอนการเขียนเรียงความ

1.

กำหนดแนวคิด
ว่าต้องการสื่อสารอะไร

2. วางโครงเรื่อง

เป็นการจัดลำดับหมวดหมู่ความคิด
เพื่อใช้ในการเรียบเรียงเนื้อหา

3. แสวงหาข้อมูล

เป็นการแสวงหาข้อมูลจากแหล่งข้อมูล
ที่มีความน่าเชื่อถือโดยยึดหลักสำคัญว่า
ผู้รับสารต้องได้รับข้อมูลที่ชัดเจน
และถูกต้อง

4. เรียบเรียงเนื้อหา

สามารถเขียนได้
ทั้งรูปแบบอธิบายและ
แบบบรรยาย

5. อ่านทบทวน

เป็นการหาข้อบกพร่องด้วยใจเป็นกลาง เช่น รูปแบบความคิด
กลวิธีในการนำเสนอและภาษา ควรให้ผู้อื่นอ่านแล้ววิจารณ์
เพื่อนำคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น

การเขียนย่อความ

การเขียนใจความสำคัญของเรื่องที่ได้อ่าน ได้ฟัง หรือได้ดู
แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่ ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร

หลักการเขียนย่อความ

1.

อ่านเรื่องที่将要ย่อ
อย่างละเอียด

2.

หาประโยคใจความสำคัญ
แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่

3.

เขียนคำนำตามรูปแบบ
ประเภทของเรื่องที่ย่อ

4.

เปลี่ยนสรรพนามบุรุษที่ 1, 2
ให้เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3

5.

ถ้ามีคำราชาศัพท์
ให้คงคำราชาศัพท์นั้นไว้

ม.2

เทอม 1

การพูด

การพูดโน้มน้าวใจ

เป็นการพูดที่ผู้พูดมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้ฟังเชื่อถือ
ปฏิบัติตามคำแนะนำ คำร้องขอ หรือคำชวน

การพูดโน้มน้าวใจมีหลักการพูดดังนี้

1. พูดเร้าความสนใจโดยใช้ภาษา
ที่ถูกต้องเหมาะสม
ปลุกเร้าความสนใจผู้ฟังก่อน
แล้วจึงนำไปสู่จุดมุ่งหมาย
ของการพูด

2. พูดให้น่าเชื่อถือ
สามารถอธิบายและตอบคำถาม
ได้อย่างละเอียด

3. พูดเพื่อแสดงว่า
เราเป็นพวกเดียวกัน

4. พูดให้ถูกกาลเทศะ

5. ใช้ศิลปะในการพูด
เพื่อให้ผู้ฟังประทับใจ

การสร้างคำ

คำ

หมายถึง หน่วยเสียงต่างๆ ที่มาประกอบกันเป็นกลุ่มเสียง
และหน่วยเสียงที่มีความหมาย

คำมูล

หมายถึง คำที่มีความหมายสมบูรณ์ในตัวเอง

อาจเป็นคำไทยแท้
หรือคำที่ยืมมาจาก
ภาษาต่างประเทศ

อาจมีพยางค์เดียว
หรือหลายพยางค์
เช่น
ยื่น บ้าน แจกัน
คอมพิวเตอร์
ล่ำมะเลเทเมา

คำซ้ำ

เป็นคำที่สร้างโดยการนำคำเดิมคำเดียวมากล่าวซ้ำๆ
โดยใช้ไม้ยมก (๗) กำกับ เพื่อบ่งเน้นหรือย้ำคำนั้น
ให้มีน้ำหนักมากขึ้น เบาลง หรือบอกความหมายเป็นจำนวน แล้วแต่กรณี

วิธีสร้างคำซ้ำ มีดังนี้

นำคำคำเดียวมาซ้ำกัน
เช่น มากๆ, ซ้ำๆ, ใครๆ

ซ้ำคำเดียวกัน 2 ครั้ง โดยเน้นระดับเสียง
วรรณยุกต์ที่คำหน้า เช่น แดงแดง
เปรี้ยวเปรี้ยว เปื้อนเปื้อน

คำประสม

เป็นคำที่สร้างมาจากคำมูล
ที่มีความหมายต่างกัน
มารวมกันเป็นคำเดียว

อาจยังคงเค้าความหมายเดิม
หรือเปลี่ยนแปลงไปก็ได้

คำประสมที่พบในภาษาไทยมีวิธีสร้างดังนี้

สร้างจากคำไทย

เช่น ปากกา ไก่ชน แกงดั้ม

สร้างจากคำไทยและภาษาต่างประเทศ

เช่น เจียวขจี ของเก้ น้ามนต์ แผ่นดิสก์

สร้างขึ้นจากภาษาต่างประเทศทั้งหมด

เช่น บุปผา สารพิช อวยพร รตบัล

คำซ้อน

เป็นคำที่เกิดจากการนำคำที่มีความหมายเหมือนกัน คล้ายกัน
หรือมีความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนกันหรือรวมกัน ซึ่งจะเกิดความหมาย
ที่คล้ายคลึงกับความหมายเดิม มี 2 ประเภท ดังนี้

คำซ้อนเพื่อความหมาย

เป็นการนำคำมูลที่มีความหมายใกล้เคียง
หรือเหมือนกันมาซ้อนกัน

ทำให้เกิดความหมายใหม่หรือเหมือนเดิม

เช่น ชัดดู แก่เฒ่า ถ้วยชาม ปิดบัง

คำซ้อนเพื่อเสียง

เป็นการนำคำมูลที่มีความหมาย
ใกล้เคียงกันมาซ้อนกัน

ให้เกิดเสียงคล้องจอง

เช่น ขาบซึ้ง ห้องหับ ท้อแท้ ราบคาบ

คำซ้อนที่พบในภาษาไทย

สร้างจากคำไทยซ้อนกับคำไทย เช่น บ้านเรือน ปากคอก แข้งขา ไหญโต

สร้างขึ้นจากคำไทยซ้อนกับคำภาษาต่างประเทศ เช่น ชากศพ เจียวขจี ชื่อแซ่ แถมฟรี

แล้วยังสร้างขึ้นจากคำยืมภาษาต่างประเทศ เช่น วิญญูณ บาปกรรม เฉลิมฉลอง

คำราชาศัพท์

คำราชาศัพท์เป็นคำที่ใช้กับพระมหากษัตริย์ พระบรมวงศานุวงศ์ พระภิกษุสงฆ์ ข้าราชการ และสุภาพชนด้วย ดังนั้น คำราชาศัพท์จึงเป็นระเบียบของภาษาที่ต้องใช้ให้เหมาะสมกับระดับชั้นของบุคคล

ลำดับอิสริยยศคือบุคคลที่ต้องใช้คำราชาศัพท์

ลำดับที่ 1

พระบาทสมเด็จพระ

- พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกรณ พระวชิรเกล้าเจ้าอยู่หัว

ลำดับที่ 2

สมเด็จพระบรม

- สมเด็จพระนางเจ้าสุทิดา พัชรสุธาพิมลลักษณ พระบรมราชินี
- พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร
- สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง
- สมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

ลำดับที่ 3

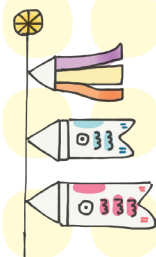
สมเด็จพระเจ้า

- สมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี กรมพระศรีสวางควัฒน วรขัตติยราชนารี
- สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าพัชรกิติยาภา นเรนทิราเทพยวดี กรมหลวงราชสาริณีสิริพัชร มหาวัชรราชธิดา
- สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าสิริวัณณวรี นารีรัตนราชกัญญา
- สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้าทีปังกรรัศมีโชติ มหาวชิโรตตมางกูร สิริวิบูลยราชกุมาร

ลำดับที่ 4

พระองค์เจ้า

- พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี กรมหมื่นสุทธนารีนาถ
- พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าสิริภาจุฑาภรณ์
- พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอทิตยาทรกิติคุณ

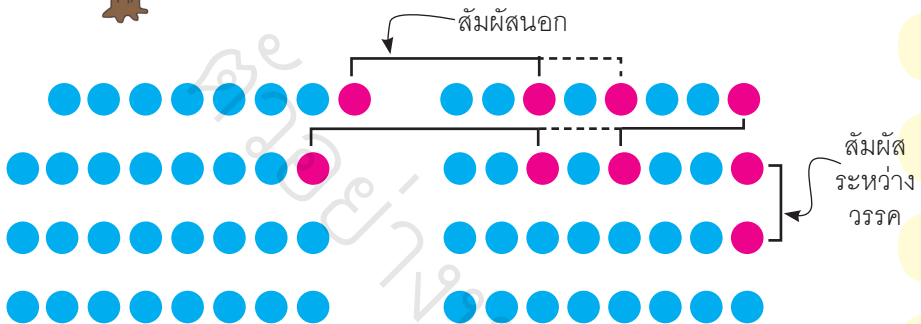

กลอนสุภาพ

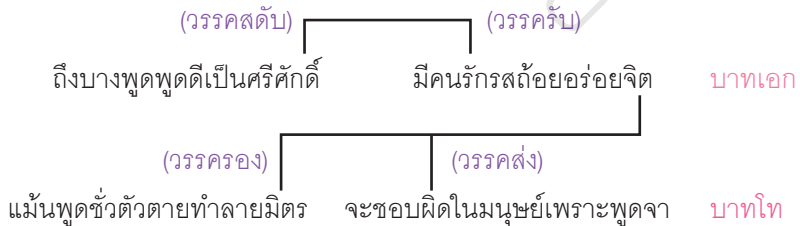
- กลอน เป็นบทร้อยกรองประเภทหนึ่งที่มีการบังคับคณะหรือจำนวนบท จำนวนบาท จำนวนคำภายในวรรค รวมถึงสัมผัสและเสียงวรรณยุกต์

ผังกลอนสุภาพ

ตัวอย่างกลอนสุภาพ

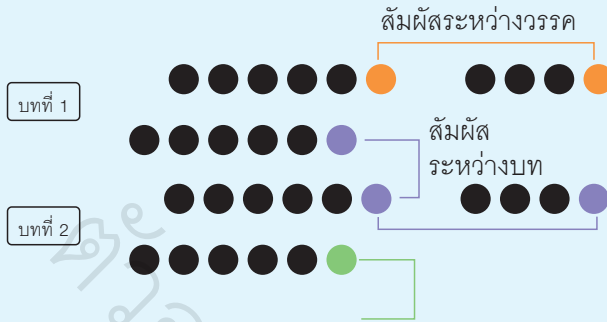

(นิราศภูเขาทอง : สุนทรภู่)

กาพย์

กาพย์ฉันทนันท 16

แผนผังกาพย์ฉันทนันท 16

คณะ

หนึ่งบทมีหนึ่งบาท และหนึ่งบาทมี 3 วรรค โดยวรรคแรกมี 6 คำ วรรคที่สองมี 4 คำ และวรรคที่สามมี 6 คำ ดังนั้นหนึ่งบทจึงมีทั้งหมด 16 คำ

วิธีการอ่าน

กาพย์ฉันทนันท 16 จะอ่านแบบแบ่งจังหวะทุก 2 คำ

ตัวอย่าง

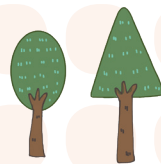
เห็นกวาง ย่างเยื้อง ขำเลื่องเดิน
พระแสง ลำอาน ข้างเคียง
เขาสูง ฝูงหงส์ ลงเรียง
สำเนียง นำฟัง วังเวง

เหมือนอย่าง นางเชิญ
เรียวร้อง ช้องเสียง

(จากเรื่อง กาพย์พระไชยสุริยาของสุนทรภู่)

หลักภาษาไทย

คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย

คำภาษาต่างประเทศที่ถูกยืมมาใช้ในภาษาไทยมีมากมายหลายคำ
อันเนื่องมาจากปัจจัยด้านภูมิศาสตร์ การติดต่อค้าขาย ด้านวัฒนธรรม
ด้านการศึกษา รวมไปถึงด้านเทคโนโลยี
ทำให้เกิดการสื่อสารได้อย่างกว้างไกลมากยิ่งขึ้น

ภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต

- ภาษาบาลีมักใช้ในงานเขียนทางศาสนา ส่วนภาษาสันสกฤตมักใช้เป็นภาษาทางวรรณคดีและวิชาการ
- ความแตกต่างของภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต มีดังนี้

ภาษาบาลี	ภาษาสันสกฤต
ใช้สระ 8 เสียง ได้แก่ อะ อา อิ อี อุ ฤ เอ โอ	ใช้สระ 14 เสียง ได้แก่ อา อิ อี อุ ฤ เอ โอ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ ฤ
มักใช้ ส เช่น สัมผัส สิกขา รังสี เป็นต้น	มักใช้ ศ ษ เช่น ศิษย์ ศีรษะ พฤกษ์ เป็นต้น *ยกเว้น ศอก ตึก เต็ก เสว้า (คำไทยแท้)
มักใช้ พ เช่น จุฬา กีฬา กาฬ เป็นต้น	มักใช้ ท เช่น กรีฑา จัณฑาล เป็นต้น
นิยมใช้ ฤ เช่น ฤจรรย์ยะ ฤริยา จริยา เป็นต้น	นิยมใช้ รร (ร หัน) เช่น กรรม สรรค์ บรรพต เป็นต้น
ใช้พยัญชนะเรียงพยางค์ เช่น ปทุม ปชา เป็นต้น	นิยมใช้คำควบกล้ำ เช่น สตรี ปราวณา เป็นต้น
มีหลักการสะกดที่แน่นอน	ไม่มีหลักการสะกดที่แน่นอน

ภาษาเขมร

- คำภาษาเขมรมักมี ญ ร ล จ เป็นตัวสะกด เช่น บำเพ็ญ ขจร ตำบล เสด็จ เป็นต้น
- พยัญชนะต้นมักเป็นคำควบกล้ำและอักษรนำ เช่น กระโปรง ปราบ ถนน เป็นต้น
- บางคำสามารถแผลงคำได้ เช่น ผสม - ประสม, จ่าย - จำหน่าย เป็นต้น
- มักใช้คำว่า บัง บั่น บรร บำ ขึ้นต้น เช่น บังคับ บันดาล บรรทม บำบัด เป็นต้น
- มักใช้เป็นคำราชาศัพท์ เช่น เสด็จ กันแสง เสวย โปรด ตรัส ประชวร บรรทม ประทับ เพลา ทรง เป็นต้น

ภาษาอังกฤษ

- จะใช้วิธีการทับศัพท์แบบไม่เปลี่ยนเสียงและไม่เปลี่ยนความหมาย เช่น Ice-cream (ไอศกรีม) Application (แอปพลิเคชัน) เป็นต้น
- บางคำเปลี่ยนเสียงภาษาอังกฤษ เช่น Sign (เซ็น) Gay (เก้) เป็นต้น
- บัญญัติเป็นคำภาษาไทยแทนภาษาอังกฤษ เช่น Telephone (โทรศัพท์) Trigonometry (ตรีโกณมิติ) เป็นต้น
- ตัดคำให้สั้นลงเพื่อสะดวกต่อการออกเสียง เช่น Champion (แชมป์) เป็นต้น

ภาษาจีน

- คำจีนส่วนใหญ่มักใช้วรรณยุกต์ตรีและจัตวา เช่น ตุ่น ก้วยเตี่ยว เอี้ยม เป็นต้น
- มักเป็นคำที่เกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องใช้ของจีน เช่น แก้วอี้ ตะหลิว เก่ง ปู้กี้ เป็นต้น
- ชื่ออาหารจีนบางชนิด เช่น ก้วยเตี่ยว ฉะก๊วย จับฉ่าย เต้าเจี้ยว เป็นต้น